

SECRETARIA GENERAL

**ESBORNANY DE L'ACTA DE LA SESSIÓ
EXTRAORDINÀRIA CELEBRADA PEL PLE
DE LA CORPORACIÓ EN DATA ONZE DE
GENER DE DOS MIL SETZE**

A la ciutat de Girona, a onze de gener de dos mil setze.

A dos quarts de vuit del vespre, en el Saló de Sessions de la Casa Consistorial es reuneix el Ple de la Corporació per celebrar sessió plenària extraordinària. Presideix l'alcalde Carles Puigdemont i Casamajó i hi concorren els tinents i tinentes d'alcalde Isabel Muradàs i Vázquez, Marta Madrenas i Mir, Glòria Plana i Yanes, Maria Àngels Planas i Crous, Eduard Berloso i Ferrer, Joan Alcalà i Quiñones i els regidors i regidores Carles Ribas i Gironès, Eva Palau i Gil, Cristòbal Sánchez i Torreblanca, M. Mercè Roca i Perich, Ricard Calvo i Pla, Pere Albertí i Serra, Martí Terés i Bonet, Laia Pèlach Saget, Lluç Salellas Vilar, Ester Costa Fita, Toni Granados Aguilera, Sílvia Paneque Sureda, Elisabeth Riera Alemany, Joaquim Rodríguez Vidal, Manuel Martín Vertedor, Juan Maria Castel Sucarrat, Míriam Pujola Romero i Concepció Veray Cama.

Dóna fe de l'acte el secretari general, José Ignacio Araujo Gómez. També hi assisteix l'interventor Carles Merino Pons.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència declara oberta la sessió.

Intervé el senyor alcalde, molt bon dia a tothom. Una salutació especial als convidats que ens han volgut honorar amb la seva presència aquí: els consellers i conselleres, delegat del Govern, president de la Diputació, rector de la ciutat de Girona, defensor de la ciutadania de Girona, antics regidors i els regidors actuals.

1. Acordar la urgència de la sessió extraordinària urgent del Ple de l'Ajuntament de Girona.

En primer lloc, hem de procedir, abans de celebrar aquest Ple, a l'aprovació del caràcter urgent d'aquesta sessió.

Si ningú no hi té cap inconvenient, podríem donar per aprovada la urgència per tal que poguéssim procedir, senyor secretari, als següents punts que tenim a consideració.

2. Aprovar la presa de raó de la renúncia al càrrec d'Alcalde-President del Sr. Carles Puigdemont i Casamajó.

Antecedents

Primer.- Amb data 10 de gener de 2016, l'Alcalde-President de l'Ajuntament de Girona, Sr. Carles Puigdemont i Casamajó ha presentat per escrit la seva renúncia al càrrec d'Alcalde i Regidor de l'Ajuntament de Girona.

Segon.- Amb data 10 de gener de 2016, el Sr. Vicenç Estanyol Bardera, candidat núm. 11 en la llista presentada per Convergència i Unió, ha presentat escrit manifestant la seva voluntat a ser proclamat electe.

Fonaments jurídics

Primer.- Atès el que disposen els arts. 182 de Llei Orgànica 5/85, de 18 de juny, del Règim Electoral General i l'art. 9.4 del Reial Decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals en quan a la renúncia al càrrec de regidor i la seva tramitació.

Procediment que va ser objecte de desenvolupament mitjançant Instrucció emesa per la Junta Electoral Central de data 10 de juliol de 2003.

Vist els anteriors antecedents i fonaments jurídics, es proposa al Ple,

Primer.- **PRENDRE CONEIXEMENT** de la renúncia presentada pel Sr. Carles Puigdemont i Casamajó al càrrec d'Alcalde i Regidor de l'Ajuntament de Girona amb

data 10 de gener de 2015.

Segon.- COMUNICAR el present acord a la JUNTA ELECTORAL CENTRAL per a que remeti aquesta la credencial del Sr. VICENÇ ESTANYOL BARDERA següent en la llista del partit polític CONVERGÈNCIA I UNIÓ (onzè lloc - 11 lloc) dels que varen concórrer a les darreres eleccions municipals celebrades el dia 24 de maig de 2015, per a que pugui prendre possessió del seu càrrec.

Tercer.- NOTIFICAR la present al Sr. Carles Puigdemont i Casamajó i al Sr. Vicenç Estanyol Bardera.

3. Renúncia al càrrec de regidor de l'Ajuntament de Girona del Sr. Juan Maria Castel Sucarrat.

Antecedents.

Primer.- Amb data 10 de gener de 2015, el Sr. Juan Maria Castel Sucarrat, regidor de l'Ajuntament de Girona ha presentat escrit manifestant la seva renúncia al càrrec de Regidor de l'Ajuntament de Girona.

Segon.- Amb data 10 de gener de 2015, el Sr. Manuel Vázquez Rodriguez, candidat núm. 3 en la llista presentada per Ciutadans-Partido de la Ciudadanía (C's), ha presentat escrit manifestant la seva voluntat a ser proclamat electe.

Fonaments jurídics

Primer.- Atès el que disposen els arts. 182 de Llei Orgànica 5/85, de 18 de juny, del Règim Electoral General i l'art. 9.4 del Reial Decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals en quan a la renúncia al càrrec de regidor i la seva tramitació.

Procediment que va ser objecte de desenvolupament mitjançant Instrucció emesa per la Junta Electoral Central de data 10 de juliol de 2003.

Vist els anteriors antecedents i fonaments jurídics, es proposa al Ple,

Primer.- PRENDRE CONEIXEMENT de la renúncia presentada pel Sr. Juan Maria Castel Sucarrat al càrrec de Regidor de l'Ajuntament de Girona amb data 10 de gener de 2015.

Segon.- COMUNICAR el present acord a la JUNTA ELECTORAL CENTRAL per a que remeti aquesta la credencial del Sr. MANUEL VÁZQUEZ RODRIGUEZ següent en la llista del partit polític CIUTADANS-PARTIDO DE LA CIUDADANÍA (C's) (Tercer lloc - 3 lloc) dels que varen concórrer a les darreres eleccions municipals celebrades el dia 24 de maig de 2015, per a que pugui prendre possessió del seu càrrec.

Tercer.- NOTIFICAR la present al Sr. Juan Maria Castel Sucarrat i al Sr. Manuel Vázquez Rodriguez.

Intervé el senyor alcalde qui exposa, dèiem de substanciar els dos punts conjuntament, tal com hem quedat a la Junta de Portaveus. Moltes gràcies. Doncs, tal com hem convingut a la Junta de Portaveus, en primer lloc, té la paraula el senyor Jean Castel.

Intervé el senyor Juan Maria Castel Sucarrats, portaveu del Grup Municipal de C's, Moltes gràcies. Bé, en primer lloc, vull començar dient que ha estat curt, però ha estat un honor. Companys, companyes, com ja sabeu, aquesta no ha estat la meva primera vegada ni la meva primera experiència en aquest Ajuntament, però potser sí haig de dir que ha estat la més grata i satisfactòria en el tema del repte que va suposar

encapçalar aquella llista a les darreres municipals. Unes municipals que per mi era un repte encapçalar la candidatura de Ciutadans, un partit en el qual vaig entrar, un partit íntegre, un partit modern, dinàmic, transparent; un partit sense corrupció i amb un procés de primàries exemplar que a mi em donava aquelles garanties de futur cap a un partit nou.

La meva tasca fins a dia d'avui ha estat intensa, el dia a dia dintre l'Ajuntament, els resultats així ens ho diuen, hem consolidat també un gran grup municipal. Avui faig un pas diferent, un canvi de ritme, però no un canvi d'orientació ni un canvi en la il·lusió ni en la motivació que em porta el dia a dia dintre de la meva tasca i de la meva feina.

A partir de demà vaig al Parlament de Catalunya a parlar d'autonomia, però també de municipalisme –sóc un convençut de l'àmbit municipal–: és el meu món, és el meu ADN, també ho ha estat durant molts anys.

I també us vull dir que dintre del municipalisme no hi ha una comunitat, no hi ha una província forta sense un municipalisme que lluita.

Avui per mi és un dia que, no és habitual en mi, però sento aquell rebombori a dintre de marxar, de marxar un altre cop d'aquest Ajuntament, que és la meva ciutat i que m'estimo. Però també hem consolidat en aquest temps que hem estat treballant juntament amb la meva companya, la incansable companya que he tingut, companya, amiga, regidora i que en breu serà la nova portaveu en aquest Ajuntament del grup de Ciutadans, que és la Míriam Pujola.

També em vull fer ressò de l'excel·lent feina que ha estat portant a terme i la gran feina que també portarà a terme com a portaveu i nova portaveu del meu grup municipal.

Vull donar unes paraules al nou regidor que arribarà, i que entenc que pot arribar en el proper Ple del dia 18, que és en Manuel Vázquez, un excel·lent professional i millor persona; un company que m'agradaria que acollís com m'heu acollit a mi, amb aquest tracte afable, amb aquesta professionalitat i amb el tracte del dia a dia.

Així mateix, no cal dir que la meva feina en aquest Ajuntament no hagués estat possible sense l'excel·lent tasca de totes les àrees, de tots els caps d'àrea, de tota aquella gent que fa l'ajuntament: gent fidel, compromesa, seriosa i responsable, que s'esforça al dia a dia pel benestar de tots nosaltres com a conciutadans.

No fa gaire varem tenir un acte de comiat de la gent que es jubilava –tots ho recordeu-, i l'alcalde, i ara president de la Generalitat, va dir unes paraules que jo li vaig agrair quan varem acabar aquell acte, aquelles paraules que els transmetia, que «quan passeu per la porta de l'Ajuntament us recordareu d'aquella dedicació que heu portat a terme en el dia a dia, que és casa vostra també.» Va dir aquestes paraules que arribaven, en aquell interiorisme d'aquella gent que marxava, però que continuava tenint aquell ajuntament com a seu en el dia a dia.

I què dir dels companys regidors? Com sabeu hi ha companys i companyes que per ideologia i afinitat potser són més pròxims, però no he tingut mai cap problema, i em sento molt proper per les divergències ideològiques *versus* altres regidors, mai ha estat un entrebanc per a un diàleg cordial, afable, per a aquella entesa, aquella col·laboració fluïda en els temes de ciutat. Perquè entenem que als temes de ciutat i als temes municipals i a la millora del dia a dia de la nostra ciutat hi ha un fons en què no hi ha d'haver un color polític, sinó una solució al problema, perquè tots, tots plegats, Govern i oposició, són representants de la ciutadania i del nostre poble.

M'emporto molts coneixements, jornades intenses, discussions, debats, acords, experiències, somriures en molts de casos. El més important, tots vosaltres sense cap excepció.

Coincideixo en el meu viatge amb el company de l'Ajuntament i alcalde de Girona, en Carles Puigdemont, qui és des d'ahir és l'actual president de la Generalitat, el quart president d'Amer. M'agradaria demanar-te –si em permetes en aquest últim moment d'aquest Ajuntament tutejar-te, president– tres coses: que estiguis a l'alçada dels anteriors presidents d'Amer i de la immensa majoria de presidents de la Generalitat, d'aquells presidents que varen jurar les lleis, que les varen fer complir, que han lluitat

per trobar punts en comú i no divergències; presidents que han fet honor al seu encàrrec i a la seva defensa dels punts en comú i no partidistes, garants de la llei i de la convivència i en recerca constant de la millora de la gent, tots els catalans, tot tenint respecte i cura dels nostres germans; en defensa de la nostra comunitat, Catalunya, i dels nostre país, Espanya.

Segon terme: Catalunya, Carles, és rica i diversa; Girona és un dels territoris amb una identitat particular de la nostra comunitat, però no menys cert és que altres territoris i altres municipis i ciutats de la nostra societat, la cultura, la realitat complementa la nostra ciutat, la nostra convivència, el nostre dia a dia. Ciutats com poden ser Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Boi, Terrassa, Castelldefels i tants i tants municipis de dintre Catalunya, on també som Catalunya i el respecte a tots els altres demana la comprensió, el reconeixement i el respecte a tots. Respecte que en ocasions no s'ha sabut mantenir o enriquir. Però, bé, confiem en aquest futur d'oportunitats que es presenta.

Tres: i per últim, dir que l'experiència que facis valer a la Generalitat sigui la de les vivències en aquest Ajuntament, en el sí d'aquest consistori, en el dia a dia d'aquelles coses que hem parlat tantes vegades, que és el tracte al ciutadà, l'entendre i posar-te a la pell del problema i a la pell en què viuen per intentar gestionar i donar una solució, i no a la pell que has tingut com a president de l'AMI. Jo t'agrairia que aquella pell la deixessis en aquella associació des del dia d'avui; una associació que al meu entendre divideix i assenyala aquells que són catalans bons, que s'ha dit moltes vegades, o dolents segons la seva ideologia i adscripció.

Carles, hem passat anys plegats: jo encara recordo aquells anys a l'oposició i ara posteriorment tu en el Govern com a alcalde i jo un altre cop en aquesta oposició, anys plegats en aquest Ajuntament, i més en passarem al Parlament si la nostra salut i els vostres pactes, diguem-ne, de funambulisme us ho permeten. Si us plau, no caiguis en la fàcil miopia del governant. Jo estic convençut que tens tots aquells dots per no caure-hi, perquè ens coneixem personalment des de fa molts anys. Però sí que et vull demanar si us plau que no hi caiguis; no caiguis tampoc en els cants de sirena dels constants aduldors, que sabem que en política s'hi pot caure.

A partir d'avui ets el representant de tots els catalans, no només d'una part –encara que pots donar el millor de tu mateix, com et deia fa un moment–, i això no passa per la confrontació ni la divisió, sinó pel consens, la suma i el respecte.

Des de Ciutadans estarem vigilants i curosos per a la defensa dels reptes que el nou Govern ha d'empènyer, dels drets de tots els catalans. I lluitarem, com no pot ser d'una altra manera, per una Catalunya forta, integradora, respectuosa, amable, una Catalunya responsable dintre d'un projecte comú que representa Espanya.

Per acabar, a tots els altres no em queda res més que dir-vos gràcies, gràcies de tot cor, a tots i cadascun de vosaltres, pel tracte rebut, pel dia a dia, pel vostre *fair play* en molts de casos d'entesa per arribar a punts d'acord, entenent que hi ha una ciutadania que reclama de nosaltres solucions als seus problemes. I ha estat un orgull tenir l'oportunitat d'aprendre i compartir cada dia aquestes experiències amb tots vosaltres, i amb l'orgull d'haver pogut treballar per a la meua ciutat, per a la meua, per a la vostra, per a la nostra Girona.

El senyor alcalde agraeix les paraules del senyor Castel i dóna la paraula a la senyora Concepció Veray Cama, portaveu del Grup Municipal PPC.

Intervé la senyora Concepció Veray Cama, portaveu del grup municipal del PPC, qui exposa: Gràcies, president. Aquesta és una fórmula que es pot utilitzar en un ajuntament, malgrat aquí sempre jo li he dit «gràcies, alcalde». Però, bé, crec que avui el que tocava, doncs, és dir-li «gràcies, president».

Ens aplega en el Ple d'avui, efectivament, la renúncia com a alcalde del senyor Puigdemont perquè ahir va ser investit president de la Generalitat. Jo les meves primeres paraules vull que siguin de felicitació i d'enhonorabona, a tu, Carles, perquè fa

gairebé nou anys que som companys: l'any 2007 vas entrar en aquest Ajuntament com a cap de llista de Convergència i Unió i vas estar a l'oposició juntament amb mi com a cap de llista del Partit Popular. L'any 2011 van canviar les coses i vas tornar a formar part d'aquest consistori, però ja com a alcalde de Girona. I ara el 2015, doncs, has continuat portant l'alcaldia.

Jo abans de començar el Ple deia que em deixes sola, dels que varem començar l'any 2003 o l'any 2007 ja només quedaré jo; quedava en Joan Olòriz, ens va deixar en aquestes eleccions del 2015, i avui te'n vas tu. I jo feia la reflexió de dir que, home, ser veterana als trenta-nou anys és molt dur, vol dir que alguna cosa en aquesta societat està canviant i que segurament és per bé i segurament és per bo, i que ho hem de valorar positivament.

Per tant, jo faré la meva primera part de la intervenció parlant des del cor i a nivell personal, perquè crec que aquells que diuen que en la política no es poden fer amics o que no es poden fer relacions personals s'equivoquen. Penso que si en política cada u es mostra tal com és, és sincer, posa la veritat sempre per davant, practica el diàleg i el consens, doncs, realment pot acabar tenint relacions personals i d'amistat importants i profundes. I jo vull pensar que aquesta és precisament la nostra relació, nou anys en aquest ajuntament uneixen, i a més, quan en passes quatre a l'oposició tenint un tripartit demolidor que no necessita per res els teus vots, i per tant, et té en compte poques vegades. Però quan has passat a ser alcalde, aquest diàleg, aquest consens, aquesta relació personal l'hem mantinguda. I, per tant, a mi avui només em queda –seria injust si no ho fes o no ho digués– felicitar-te i alegrar-me a nivell personal pel teu nomenament com a president de la Generalitat.

Políticament seguirem enfrontats; això també crec que ho saps tu, Carles, i ho sap tothom qui ens coneix. Ens hem posat d'acord i hem tingut punts d'acord en molts temes, sobretot de ciutat, crec que no només amb el meu grup municipal o amb mi com a portaveu, sinó amb la resta de grups, però també saps que m'has tingut enfront, i així seguirà en aquest consistori, amb relació a la defensa de la unitat d'Espanya.

Ahir jo escoltava atentament el teu discurs com a nou president de la Generalitat –bé, els discurs d'investidura, encara no t'havien votat. Deies: «Jo no he dit que parlés en nom del poble de Catalunya, sinó que parlo per al poble de Catalunya», i a més, contestaves el meu president del grup parlamentari, el senyor Xavi García Albiol. Jo espero i et demano que així sigui, que siguis el president de tots els catalans: d'aquells que pensen com tu, d'aquells que donen el seu suport amb el seu vot a la formació que tu representes, però també d'aquells que com jo i tota la gent que forma part de la meva formació política pensem diferent en un tema tan cabdal i tan important com és la independència de Catalunya, i per tant, la relació de Catalunya amb Espanya.

Nosaltres seguirem defensant la unitat d'Espanya, com he dit; sé que tu seguiràs defensant el procés independentista. Però jo tinc l'esperança i vull pensar que aquesta pràctica de diàleg i de consens que has portat com a alcalde sempre en aquesta ciutat la seguiràs portant com a president de la Generalitat.

I pel que fa a Girona, crec que avui també hem de parlar de Girona, del que has estat o el que has fet com a alcalde d'aquesta ciutat. Políticament he de dir que en algun moment crec que la paràlisi que hem sofert, i tampoc et sorprendrà, perquè crec que fa dos plens, el mes de setembre, jo et demanava que o fossis president de l'AMI o fossis alcalde, però que les dues coses eren incompatibles, perquè t'ocupava molt de temps la teva preocupació pel procés independentista i et restava temps per preocupar-te de la ciutat. Sé que no et va agradar el que et vaig dir i ho entenc: políticament és dur que et diguin el que jo et vaig dir. Però jo penso que en aquest sentit aquesta teva preocupació pel procés independentista en algun moment ha perjudicat la ciutat. I temes importants que s'haurien d'haver tirat endavant, doncs, han quedat en el tinter.

Jo espero que la persona que et substitueixi, la persona que ostenti la nova alcaldia de Girona, doncs, els desencalli i els tregui del tinter. I estic parlant de temes importants per a la ciutat, com pot ser què farem amb el nou cinema Modern. Saps que és una

obsessió del meu grup municipal, que ho he portat en aquest Ple més d'una vegada, que era una promesa teva de l'any 2011, i que som a 2016 i encara no s'ha fet realitat. Jo crec que la ciutat de Girona ha evolucionat en molts de temes, però en altres ens hem quedat pel camí; espero, doncs, que en els propers anys al llarg d'aquesta legislatura, la persona que et substitueixi practiqui també aquest diàleg i aquest consens i aquests temes que han quedat en el tinter i que han quedat encallats es puguin desencallar.

I a la part final vull fer-te una petició, una petició que jo crec que també si no te la fes avui sonaria estrany, i és que com a president de la Generalitat et recordis de tot allò que tenim pendent a la ciutat: el Trueta; les escoles que encara tenim en barracots i que ja haurien d'estar amb els nous edificis construïts, com la del Bosc de la Pabordia; què passarà amb Casa Pastors?, que n'hem parlat més d'una vegada i deies: «Hem de demanar diners a la Generalitat, que ens ajudi a fer aquest nou centre d'art contemporani que tenim a la ciutat.» Sí, perquè en Carles sempre ha estat de demanar molt al Govern d'Espanya, però també al Govern de la Generalitat; les coses s'han de dir, no? I per tant, estic convençuda que ara que ell és el president de la Generalitat, ho tindrà en compte.

I també aquest deute, que no fa gaires dies encara debatíem en aquest plenari sobre allò que ens deu la Generalitat de Catalunya a la ciutat de Girona, que és més de 6 milions d'euros.

Jo no demano que ens prioritzis per davant de tot Catalunya, perquè tampoc seria just per a la resta de municipis catalans, però sí que et recordis de tot allò que portem anys demanant, que hem lluitat tots, Govern i oposició, per tirar-ho endavant, perquè se'ns escoltés, perquè se'ns donés, perquè se'ns fes cas, que no ho perdís de vista, i que dins les possibilitats, puguis donar-ho a la ciutat de Girona el més ràpid possible per tal que la ciutat de Girona tingui o pugui millorar aquells serveis i pugui millorar la qualitat també d'aquells serveis que hem de seguir prestant com a ajuntament que som.

I, finalment, com et deia al principi, el que sí que et demano és que siguis el president de tots els catalans: dels que pensen com tu i dels que no pensen com tu, dels que defensen una cosa o en defensen una altra; que et preocupis pels problemes reals que tenen en aquests moments els catalans; que facis de la lluita contra l'atur la gran bandera del nou Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè també –com ahir et deia el president del meu grup parlamentari– aquest és un problema que preocupa tothom, independentistes i no independentistes. I, per tant, en aquests moments és el que cal prioritzar per sobre de tot.

Aquí tens una amiga a nivell personal, però també una adversària política en tot allò que saps que no ens posarem d'acord i que espero que algun dia tu també acabis on estic jo ara, que és defensant el millor per a Catalunya, però sense defensar un procés de trencament amb la resta d'Espanya.

El senyor alcalde agraeix les paraules de la senyora Veray i dóna la paraula a la senyora Sílvia Paneque Sureda, portaveu del Grup Municipal PSC-CP.

Intervé la senyora Sílvia Paneque, qui exposa: Sí, moltes gràcies. Utilitzant la fórmula de la portaveu que m'ha precedit, gràcies, president, perquè en definitiva, doncs, vostè presideix aquest plenari.

En primer lloc, voldria felicitar-lo personalment i en nom també dels socialistes gironins per la proclamació com a president de Catalunya.

Els socialistes gironins hem contribuït tant des del municipi com des del Govern de la nació a la construcció de Catalunya. Jordi Amat en el seu llibre *El llarg procés* recordava precisament unes paraules de Pasqual Maragall o de Quim Nadal que identificava com a patriotisme progressista: una Catalunya entesa, deien, com a àgora i no com a temple; una Catalunya diversa i que es vol diversa.

Tenim esperança i li desitgem tota la sort a saber ser el president de tots els catalans i catalanes.

No podia començar la meua intervenció al plenari d'avui d'una altra manera, tot i que la raó de ser és perquè necessàriament vostè també deixa de ser alcalde de Girona. Tant de bo –i estic segura que ho compartim– hagués succeït en el transcórrer no excepcional dels esdeveniments i s'hagués pogut acabar la legislatura.

L'excepcionalitat, em refereixo d'un alcalde que pensava i va dir que acabaria aquest mandat que tot just iniciem, tot i que suposo que em respondrà, i entenem, per circumstàncies excepcionals.

I insisteixo en aquest concepte d'excepcionalitat, perquè vostè sap tan bé com jo que en el devenir de la història l'excepcionalitat no sempre ha estat sinònim de consecucions positives, i que qualsevol període de fi de república s'ha iniciat precisament argumentant-ho per criteris d'excepcionalitat.

És efectivament excepcional que qui anés de cap de llista de Junts pel Sí no fos el presidenciable, que el presidenciable de la llista guanyadora no sigui el president; és excepcional que l'esquerra nacionalista voti un president liberal, i és per raons excepcionals que vostè deixa de ser alcalde de Girona quan fa poc més d'un any pensava i va dir que acabaria aquest mandat.

Avui, doncs, acaba un mandat més l'inici d'un altre de manera sobtada, i han estat quasi cinc anys en què Girona ha estat a l'avantguarda de la representació de la voluntat d'independència des de les institucions; ja sap que això no li ho retrec pas, no li ho he retret mai, és el seu projecte, i a sobre dir que és del tot legítim sempre que es compti amb la majoria suficient. Això no obstant, pensem, i pensem que avui també és el dia de fer balanç, aquest furor nacionalista al nostre entendre ha fet oblidar la gestió diària de la ciutat i d'haver afrontat grans temes pendents.

L'atur ha estat una de les qüestions de ciutat més debatudes, precisament, entre el nostre grup municipal i l'equip de govern. Pensem que el percentatge d'inversió de recursos públics per crear ocupació no ha augmentat suficientment, tot i que la crisi, com vostè mateix reconeix i sap de primera mà, ha originat situacions de cronificació i de manca d'oportunitats.

La ciutat de Girona avui té un índex d'atur excessivament elevat. S'ha dit en diferents ocasions, i és així, que les dades generals de la ciutat milloraven, tal com les del país o les europees. Però pensem que no hi ha hagut un esforç veritable d'aquest equip de govern i el seu alcalde per donar oportunitats als joves o als majors de quaranta-cinc anys, que han estat fortament castigats per la inèrcia del mercat laboral.

Han estat anys durs, això és de justícia reconèixer-ho: l'atur s'ha perllongat i la ciutat ha patit situacions difícils. Hi ha un percentatge elevat de gironins i gironines que tenen problemes gravíssims per tenir aliments dignes per als seus fills, encendre la calefacció o pagar el seu habitatge.

El percentatge dedicat a serveis socials en els pressupostos actuals aprovats amb Esquerra Republicana és idèntic al de l'any anterior, aprovats amb el Partit Popular, i pensem que insuficients per afrontar la mínima igualtat que requereix necessàriament la condició de ciutadà. Tal vegada aquesta és una minoria silenciosa, però hi ha drets de les persones que les institucions no podem permetre de cap manera que siguin vulnerats o som còmplices de la destrucció de l'espai públic i col·lectiu.

En aquest sentit, recordo que varem poder arribar a un acord amb vostè per iniciar el «Girona actua». Pensem que aquesta ha estat una bona consecució d'aquest Govern, però ens hauria agradat veure el bon funcionament i més recursos destinats a aquesta iniciativa.

Nosaltres hem aportat mocions amb voluntat constructiva i de pactes transversals: varem demanar, per exemple, 300.000 euros per a material escolar i llibres escolars dedicats a tots els nens i joves, que tinguessin la mateixa oportunitat; hi varem votar en contra. Varem recollir mil signatures per trobar solucions a les beques menjador de nens que viuen en cases amb ingressos menors a 1.300 euros, i a hores d'ara aquest encara és un problema per resoldre. Hem demanat en aquest Ple que s'unifiqui en finestra única totes les respostes a emergències socials per millorar una eficàcia que avui està lluny encara d'aconterar tothom, i també se'ns va argumentar que no.

Quan vostè va arribar a l'alcaldia hi havia temes importants sobre la taula per solucionar, ho havia denunciat en reiteradíssimes ocasions: el Trueta requeria una nova ubicació; han passat sis anys i la situació del Trueta és la mateixa. L'aeroport de Girona havia de trobar solucions per superar la crisi que amenaçava el seu futur, i avui la situació no és que no sigui la mateixa, és pitjor. La fira havia anunciat en diferents ocasions havia de tenir una ubicació amb millors connexions –i en això el cert és que ens alegrem de l'incompliment perquè no ho compartíem–, però segueix allà mateix. L'entrada sud de Girona, malgrat els anuncis a premsa, avui segueix tan deteriorada com aleshores. Les oportunitats que ofereix la Universitat de Girona pensem que no s'han explotat, i la relació entre universitat i ciutat és encara distant i llunyana.

És veritat que hi ha hagut avenços, i avui també és de justícia en aquest balanç posar-los ens valor: a la Devesa, per exemple, s'han implantat algunes mesures urgents d'il·luminació i de protecció; li ho reconeixem, però queden pendents encara decisions de calat, com el perimetral o la situació del mercat.

Estic convençuda que compartim també que Girona és una ciutat de barris. I vostè ha pogut escoltar i igual que tots els grups municipals les demandes dels veïns des d'aquests barris. Aquesta marxa sobtada però deixa coses pendents i coses per fer: no s'ha reconstruït el pont del Dimoni; no s'ha engegat el Pla especial de Sant Narcís ni el del sector est; s'ha complicat la situació a les Pedreres; els problemes de massificació i de mobilitat a Santa Eugènia són els mateixos; no s'han fet actuacions palpables al Barri Vell i a les Eixamples per unificar les zones comercials.

Hi ha hagut però una intensa campanya per fer de Girona una ciutat més visitada. En això és veritat que gràcies a la feina feta, també pels tècnics de l'Ajuntament, com tots hem reconegut de manera pública, el seu Govern ha aconseguit que Girona sigui una ciutat escenari més coneguda al món.

Li hem sentit dir molt sovint crítiques dures contra els governs socialistes, i en això també ens agradaria recordar i tenir el reconeixement que ho hem fet entre tots, entre els antic gironins que varen construir la catedral i Sant Fèlix o la Girona més moderna de les cases de colors i del barri Vell.

També li reconeixem que Girona ha evolucionat a favor de la participació: si la retransmissió del plens ens sembla una bona mesura, no ho és ben bé de calat. Sí que l'acord dels grups municipals d'aquest Ple per tal que puguin participar les entitats en els nostres plenaries, ens sembla una mesura molt positiva per a Girona. Participació però no és transparència. I hagués calgut publicar des del primer dia el nucli de la informació municipal, per exemple –i n'hem parlat moltes vegades–, l'adjudicació de contractes per disseny directe de l'Administració. Això li ho hem demanat en reiterades ocasions i hem de lamentar que encara no ho haguem pogut aconseguir, ja que al nostre entendre és importantíssim i cabdal.

Girona, tindrà un nou alcalde o alcaldessa, estem convençuts que també voldrà el millor per a la ciutat, igual que el conjunt de regidors i regidores d'aquest plenari. Té el mateix encàrrec que fa un o cinc anys: reduir l'atur dels treballadors i de la gent del carrer, perquè tots patim aquesta xacra, la falta d'ocupació digna; dir on ha de ser el nou Trueta i que sigui a la ciutat de Girona; salvar un aeroport que es troba en una situació lamentable; garantir els drets d'entre un 15 i un 20 per cent de gironins que no poden menjar dignament i, per tant, tampoc poden exercir de ciutadans de ple dret; donar compliment a la Llei de transparència, i fer de Girona una ciutat cuidada en el seu dia a dia, que sigui la seva primera preocupació; una Girona que en lloc de la promoció a vegades banal de cara enfora miri de cara endins per poder oferir el millor de si mateixa cara enfora.

Senyor alcalde, li reitero la meva felicitació sincera com a gironina per ser el president del meu país. Li desitjo tota la sort i tots els encerts. Els socialistes hem reivindicat sempre una mirada transversal i ampla, d'espectre divers i plural en els pressupostos i en les mocions. I absolutament convençuts i convençudes que passi el que passi en el futur només serà magnífic si és entre tots i totes, sense exclusions i amb amplis ventalls de pensament.

Ho hem defensat amb l'absolut convenciment que Girona i Catalunya només amb el respecte i la convivència del pensament diferent poden continuar sent el que sempre han estat.

El senyor alcalde agraeix les paraules de la senyora Paneque i dóna la paraula a la senyora la senyora Laia Pèlach Saget, portaveu del Grup Municipal CUP – Crida per Girona.

Intervé la senyora Laia Pèlach, qui exposa: Gràcies, president. En primer lloc volíem agrair el pas endavant que ha fet, volíem agrair-li i felicitar-lo per aquest pas endavant. Creiem que és un moment excepcional i els moments excepcionals requereixen solucions excepcionals. Per això compartim la decisió presa a nivell nacional.

Perdem un alcalde, és cert, però tenim president, tenim un president que ens ha de portar a la república catalana i per això, l'esquerra independentista hi hem estat.

Agraïm també la feina feta, és ben cert que els models de ciutat que hem defensat per Girona són diferents, però també és cert que hem coincidit en tot allò que ha estat l'eix nacional i també en altres moments, no hem tingut por, ni hem dubtat a sumar esforços en allò en què hem coincidit; tenim el cas de la municipalització recent, però també el diàleg que en molts moments ha obert amb nosaltres en aquells projectes de ciutat en els quals hem coincidit. Per això, li agraiem aquesta tasca i aquesta feina feta, però també des de la CUP - Crida per Girona ens hem reivindicat sempre com una alternativa al model que ha impulsat, hem estat crítics i continuarem sent-ho i reivindicuem la tasca d'oposició activa, rigorosa i responsable que hem exercit i que continuarem exercint. Per això, si el model de ciutat no canvia, no ens hi trobarem. En qualsevol cas, el que sí que farem és continuar treballant, continuar treballant com fins ara per defensar una Girona al servei dels barris i la seva gent. Com sempre, com nosaltres diem, un peu a la institució i un peu al carrer. Continuarem treballant per, en definitiva, consolidar l'alternativa popular i democràtica a l'actual model de ciutat.

Entenem la urgència i l'excepcionalitat del moment, però precisament perquè continuem sent crítics, exigim l'estabilitat. Marxa un alcalde, però es manté el govern, i esperem recuperar ben aviat la dinàmica institucional. Creiem que Girona es mereix un govern fort i cohesionat, i esperem que les regidores actuals i regidors actuals i els que entrin, doncs, siguin capaços d'assumir aquest repte.

No ens volem allargar massa avui, però sí que volem desitjar-li bona sort, que tingui Girona sempre present –no és que dubti que ho faci, sinó que recordar-li en qualsevol cas. I, sí, visca Catalunya lliure!

El senyor alcalde agraeix les paraules de la senyora Pèlach i dóna la paraula a la senyora Maria Mercè Roca i Perich, portaveu del Grup Municipal ERC – MES.

Intervé la senyora Maria Mercè Roca qui exposa: Moltes gràcies, senyor alcalde. En primer lloc, desitjar molta sort al senyor Jean Castel, que avui també s'acomiada. Estem contents d'haver compartit amb vostè no posicionaments polítics, però sí, com deia vostè, aquest *fair play* i aquesta simpatia. Felicitar la senyora Míriam Pujola, perquè ara serà la portaveu. I no tingui cap dubte que la persona que vindrà a substituir-lo a vostè l'acollirem amb els braços oberts, com no podria ser d'una altra manera.

Bé, ha estat un plaer, ha estat curt, ara que començàvem a conèixer-nos, vostè com a alcalde i jo com a regidora, doncs vostè se'n va, però li hem de dir que estem molt contents, parlo en nom del Grup d'Esquerra-MES, estem molt satisfets i li volem expressar la nostra felicitació i el nostre agraïment. La nostra felicitació, vostè va ser ahir investit com a cent trentè president de la Generalitat de Catalunya, fins ara era alcalde de Girona, n'estem molt orgullosos, molt, moltíssim. I varem seguir el debat amb molta emoció. Ja sé que vostè enmig del debat ens va recomanar que no miréssim les xarxes, però teníem un ull a les xarxes i l'altre l'escoltàvem, i les xarxes

eren molt elogioses, elogioses amb molta gent diferent i això va ser una mica la mostra del que va ser el seu discurs. Un discurs molt rigorós, però sobretot crec que un discurs fet amb un to molt relaxat, amb un to molt àgil i això té molt de mèrit, perquè evidentment no cada dia estan a punt d'investir-te president de la Generalitat de Catalunya. Jo li agraeixo sobretot que hagués recordat l'escriptor Miquel Pairolí, varem ser molts els que varem estar molt contents d'això, per tant, les nostres felicitacions més sinceres. I, com jo deia, la nostra gratitud, també.

Cinc dies abans d'ahir la majoria del poble, molta gent, molts homes i moltes dones estaven una mica enfadats, però sobretot estaven molt tristos, estaven decebuts i estaven desanimats. Veien que havia estat tot plegat una oportunitat perduda i una feina feta en va. I era molt curiós que aquesta feina feta en va, tant la considerava la gent de cinquanta, seixanta, setanta anys, que deien «hem lluitat molt», com la gent més jove, que jo deia «però si tu has començat a lluitar ara»; també tenien el mateix sentiment de pèrdua. I no podíem fer res més que anar aquí a la plaça amb una pancarteta que deia «volem acord», no era a les nostres mans fer gaire cosa més. Però hi va haver resposta i vostè va ser part de la resposta. El nus es desfeia i permeti'm dir que el cor dels independentistes començava a bategar amb una miqueta més d'ànim.

Jo he llegit que vostè va tardar sis minuts a decidir –ho deia un diari– que deia que sí. És evident que les grans decisions de la vida es prenen molt de pressa, perquè si les coses es pensen molt, la gent comença a refredar-se, per tant, està molt bé que les coses es decideixin d'aquesta manera.

La senyora Meritxell Borràs, que és aquí, i amb qui he compartit moltes hores al Parlament de Catalunya, va dir un dia una frase que a mi em va agradar moltíssim i que l'he utilitzada, em va dir: «Si no cal, no cal, però si cal, el que calgui.» I jo crec que vostè ha entès que ara era el moment en què sí que calia. Moltes vegades m'he recordat de vostè i d'aquesta frase, perquè penso que la vida està feta d'aquests moments en què tots entenem que sí que cal i quan cal, doncs el que calgui.

Vostè va dir que sí, li estem molt agraïts, sobretot li estem molt agraïts, perquè tots sabem –i vostè també– que això no serà fàcil, que tots, segur, però vostè més en la seva persona haurà de fer renúncies i sacrificis de tipus personal, de tipus familiar, evidentment, i que hi hauran dies de tots colors, alguns més clars que els altres. Sàpiga que ens posem totalment a la seva disposició, serem útils com sempre hem intentat ser, serem generosos com sempre hem estat. Vostè és el president, no sé si hem de dir que vostè ens portarà a la independència, sinó que amb vostè anirem a la independència tots plegats, tots, una gran massa de gent, vostè potser al davant, però tots plegats ens mourem cap a la independència. Estarem al seu costat, al costat del president de Catalunya, al costat de la Generalitat de Catalunya, perquè realment ara sí que cal. Moltes gràcies.

El senyor alcalde agraeix les paraules de la senyora Roca i dóna la paraula al senyor Carles Ribas Gironès, portaveu del Grup Municipal CiU.

Intervé el senyor Carles Ribas Gironès qui exposa: Moltes gràcies, alcalde president. Faré servir aquest ordre, perquè també s'admet aquí a l'Ajuntament i crec que és un ordre que representa molt i ahir es va veure molt clar al Parlament de Catalunya la importància que té el bagatge municipal a l'hora d'assumir determinats càrrecs, que és un pòsit que val molt la pena tenir en compte.

Si em permet, president, Carles, primer em voldria acomiadar del senyor Jean Marie Castel, agrair-li aquests mesos que hem estat compartint tasca, que han estat complexos, ens hem enfadat més d'un cop, altres ens hem pogut somriure i hem pogut arribar a acords, però jo crec que és la dinàmica important en qualsevol feina com aquesta, que és la de saber dialogar, saber afluixar, saber arribar a punts d'encontre per poder avançar.

I aquest ha estat el to que el president actual de la Generalitat de Catalunya ha tingut durant cinc anys, perquè el que no podem obviar és que avui no estem fent balanç, avui estem fent un ple on un alcalde, Carles Puigdemont, va fer ahir un pas molt important a nivell personal, però també un sacrifici molt important a nivell personal, i va passar per endavant qüestions pròpies per començar a parlar de país i començar a parlar de fer país, en un moment, com deien anteriors portaveus, que tot semblava perdut. No sé quant li van durar els sis minuts o la sensació que té d'aquests sis minuts, si van ser molt llargs o molt curts, però, en definitiva, si se li van fer curts o llargs, l'important què és? Que la decisió que van prendre va ser que molt més enllà del que potser la comoditat de qualsevol l'hagués portat a dir que és quedar-se resignat on estava i no assumir més sacrificis o més dificultats, el que va dir és: «Faig el pas endavant i dic que sí.» I això, Carles, amb tristor de tots els regidors que estem avui aquí, té uns sentiments trobats, perquè d'alguna manera ahir quan tots seguíem i abans-d'ahir quan seguíem tots els Twitter, tots volíem, però alhora dolíem, era una sensació molt estranya de no creure'ns el que estava passant, perquè va anar tot molt ràpid. Jo recordo que al WhatsApp de regidors hi havia silenci, ningú s'atrevia a dir: «Pot ser veritat el que està succeint?» I tots, quan parlaves individualment, tots deien «no, no, si ha de ser, perquè és la persona i és la persona que realment pot tirar endavant el país i pot aconseguir la fita que tots busquem», però tots dolíem que perdíem quelcom molt important.

Perquè jo he parlat abans d'intervenir aquí amb alguns regidors i he preguntat què pensaven que havia de dir i tots han coincidit amb una cosa, que és donar-te les gràcies, donar-te les gràcies per l'oportunitat. L'oportunitat fa cinc anys enrere, els primers que érem a la primera legislatura, com els que ara estem en aquesta legislatura. Jo tinc gravat el dia de la trucada, «Carles, vols anar a les llistes? Vols entrar?» La trobada de després, estic segur que tots la tenim gravada. I sobretot ens ha quedat gravat a la pell el dia que es va guanyar les eleccions i que una persona que parlava de canvi va aconseguir aquest canvi per a la ciutat de Girona. O potser m'atreviria a dir que sociològicament va aconseguir que s'entengués qui realment podia tirar endavant un nou projecte de ciutat, perquè sociològicament la ciutat de Girona ja ho tenia molt clar, l'únic que convenia potser era encarar-ho diferent.

Per tant, el que m'han demanat que transmeti és gràcies per l'oportunitat donada i l'orgull que sentim d'haver compartit amb tu aquests cinc anys. I alhora també la tristor d'avui, perquè no deixa de ser trist el moment d'avui, perquè evidentment es fa difícil que la persona que t'ha donat l'oportunitat, que t'ha empès a treballar, moltes vegades, em deien: «Com és en Carles, dialogant?» I jo dic: «Mira, és una persona que té un diàleg constructiu, però volgudament provocador.» I diuen: «Què vols dir amb això?» «Que no li agraden les converses banals, que el que vol és que la conversa tingui un enriquiment, que se'n tregui alguna cosa de profit, sigui potser contrari al que deia ell o sigui a favor del que deia ell, però l'important és que el diàleg sigui constructiu.» I això és el que ha permès que durant cinc anys un govern de minoria hagi aprovat els pressupostos, les ordenances i hagi tirat endavant la ciutat. I això s'agraeix per la forma de fer i de ser, i aquesta és la que tens tu i és la que traslladaràs, i ahir es va veure un tastet –alguns el van tastar més que d'altres– en el discurs del Parlament i sobretot a les rèpliques.

A voltes, el diàleg, o la crítica, o empènyer a l'enfrontament és erroni i ahir vas donar quelcom molt important, jo crec que és un saber fer diferent. Vas aportar sang nova, que ho porta evidentment l'haver estat batallant set hores en un Ple –això és el que duraven aquests plens–, perquè vas introduir quelcom molt important a la política gironina, que és: no hi han apriorismes, no hi han diferències, sinó que tothom pot participar. Jo crec que el resum d'aquests cinc anys és haver obert l'Ajuntament a tothom i això pocs alcaldes i poca gent ho podrà dir. Ser capaç, atrevit i valent d'obrir la casa, el Ple, al diàleg de tothom, a la confrontació, però sobretot per treure'n quelcom positiu per avançar, jo crec que no té comparació i que evidentment és un mèrit que te l'endús i que el deixaràs com a pòsit a la ciutat de Girona.

Molts direm que ser president de l'AMI, ser alcalde, estar al Parlament era complicat; jo em quedaré amb una frase que t'he sentit dir moltes vegades: la ciutat no és perifèria, és país. I ahir sentia un assessor d'aquest Ajuntament –i ara li manllevo el seu comentari– que deia: «Carles Puigdemont és capaç de conjugar en el mateix temps verbal el concepte de ciutat i de país.» Aquesta forma d'entendre nova la política, de fer aquesta nova política d'entendre que no ens hem d'encasellar amb una –permet-me la reiteració– casella i dir queestic a la ciutat i no puc treballar per al país, sinó entendre que quan estàs a ciutat estàs treballant per al país, crec que és el que costa entendre a molta gent, però que en realitat és el futur polític que ha d'imperar.

L'exigència ponderada que has tingut amb les fermes idees, la modernització de la ciutat, la confecció de projectes molt més enllà del que tu havies dit –«estaré vuit anys»– i, en canvi, sempre parlaves de ciutat molt més enllà, demostra una forma de fer molt diferent i sobretot la consecució de quelcom molt important que és situar Girona a Europa i al món. Una foscor que existia fa uns anys ha desaparegut i aquesta forma de fer podrà ser més valorada o menys valorada, però sí que ha permès que es parli molt de Girona i se'n parli bé i que fins i tot surtin fotos de Joc de Trons col·locant-te a tu en una cadira ahir en el WhatsApp.

A nivell de partit també et diria una cosa: has permès revifar l'orgull de partit. Però quelcom també molt més important: has sabut aportar al partit uns valors nous, unes idees noves, un dogma diferent, una forma d'entendre la política diferent que jo crec que quedarà, com deia abans, com a pòsit de futur a la ciutat de Girona i que ens fa sentir molt orgullosos d'estar al partit on estem i sobretot d'estar a la ciutat on estem.

Costa, dir moltes coses perquè se't barregen molts de sentiments molt estranys, però jo ho resumiria amb una frase que m'han dit abans a fora: em sento molt orgullós d'haver tingut un alcalde com el que he tingut, d'haver treballat amb l'alcalde que he treballat i d'haver aconseguit amb ell tirar endavant aquesta ciutat. Moltes gràcies, Carles, que vagi molt i molt bé, et desitgem el millor i com que ahir ja es va demostrar, no abandonaràs Girona –i ahir es va veure ben clar–, et serem exigents i et demanarem tot el que cal. Moltes gràcies.

Intervé el senyor alcalde, qui exposa: moltes gràcies, senyor Ribas. Bé, moltes gràcies a tots els portaveus, a les vostres paraules. Com sabeu i ho heu dit, i evidentment jo ho he de reiterar, aquest és un Ple que si les circumstàncies fossin normals, aquest Ple no s'hauria celebrat, això és un fet. Però sabem també que les circumstàncies que viu el país són extraordinàries i Girona és part important d'aquest país, el seu cor batega al mateix ritme del que batega el país. Per això aquestes circumstàncies ens afecten sempre, ens han afectat en el passat i ens afectaran en el futur com a ciutat. Però, en aquest cas, m'han afectat a mi d'una manera molt particular i molt profunda que m'obliga a interrompre el que havia de ser efectivament el meu darrer mandat, jo vaig adquirir un compromís d'estar màxim vuit anys a la ciutat de Girona, compromís que pensava complir; aquest el compliré perquè efectivament aquest serà el meu darrer mandat, però no podré complir el compromís d'arribar fins al final, és cert. Tanmateix, cap de les possibilitats imaginades per mi o que se m'havien plantejat m'hauria conduït en cap cas a la renúncia a l'Alcaldia de Girona, mai. Però assumir la Presidència de la Generalitat de Catalunya no formava de cap de les maneres en cap dels meus escenaris de futur, no estava previst de cap manera ni sota cap circumstància. Per això em sento compromès amb la responsabilitat de servei públic i em sento lleial al president Mas i al projecte polític que tantes persones, que un gran nombre de catalans, alguns amb filiació política, la majoria, sense, alguns des de la política, els altres des de la societat civil, alguns mobilitzats, d'altres des de casa seva, un gran nombre creixent de catalans, i que és el projecte polític també de la majoria absoluta del Parlament de Catalunya. De manera que quan el president Mas pren la decisió dolorosa, difícil, injusta de fer un pas al costat, quan ell fa un sacrifici d'aquesta magnitud pensant en l'interès general i escoltar la gent per no ser un problema en el que és un somni i un anhel d'una gran part de la població d'aquest país, jo no podia

rebutjar la proposta de substituir-lo i mantenir-me en la zona de confort, perquè hauria estat no només de covard, sinó de poc lleial i de poca capacitat de servei al país.

La decisió s'ha hagut de prendre molt ràpid, no en sis minuts, perquè òbviament com a mínim anar de Girona a Barcelona a escoltar el que té a dir-te el president ja és una hora i vint minuts, i després la conversa de com a mínim tres quarts d'hora i alguns dubtes sobre la taula requereixen una mica més de sis minuts, però és veritat que la formulació era de si cal o no cal? I cal. I malgrat que no és el que et proposes, malgrat que no és probablement el que esperaves i temies que se't pogués presentar, perquè tant de bo no m'ho proposin, perquè no podré dir que no, en aquestes circumstàncies m'he sentit compromès a fer aquest pas que comporta tot això que abans us he dit, és a dir, a no poder complir el compromís d'acabar el mandat i, per tant, d'arrodonir un projecte que m'ha il·lusionat i m'il·lusiona. Per tant, aquesta «premura» a l'hora de prendre les decisions ha obligat a prendre altres decisions que afecten i ara també la ciutat de Girona i el seu Ajuntament i la corporació.

Aquests quatre anys i mig a l'Alcaldia, varem arribar un 1 de juliol de 2011, un pèl més tard que la resta d'ajuntaments, perquè va haver-hi una famosa impugnació, aquests quatre anys i mig a l'Alcaldia han estat l'aprenentatge fonamental que m'ha ajudat i que ha estat determinant a acceptar la Presidència de la Generalitat. Dit d'una altra manera, per més compromís polític o experiència política que jo pogués tenir, de no haver passat per l'Ajuntament de Girona i de no haver estat alcalde, en cap cas se m'hauria ocorregut acceptar aquesta responsabilitat.

Jo he buscat servir Girona amb la màxima dedicació i passió i quan altres responsabilitats no estrictament vinculades a la ciutat de Girona m'han demanat, ho he fet també amb servei a la ciutat de Girona i pensant en la ciutat de Girona. I he procurat ser fidel al compromís d'obrir una etapa de renovació i de modernització de la ciutat, no en vull fer un balanç, crec que no toca avui fer-lo, però sí que voldria expressar algunes de les idees que em fan sentir honorat d'haver pogut presidir aquesta etapa, tenir l'honor de poder representar els ciutadans de Girona i poder representar Girona al món, perquè també és un encàrrec que té l'alcalde de Girona; l'encàrrec que té l'alcalde de Girona no és muralles endins, és també saber projectar la ciutat al món, començant pel seu entorn immediat, però sense límits.

Hem basat i hem buscat fer de la cultura un element nuclear de la personalitat i la projecció de la ciutat de Girona, hem buscat un impuls turístic que aposti per la qualitat, el patrimoni, el comerç, la cultura, hem posat les bases de grans projectes transformadors que estan en marxa, hem treballat intensament per reduir sobretot el principal problema de la nostra societat i hem impulsat polítiques d'ocupació actives que feliçment donen molts bons resultats. I vostès en són testimonis perquè d'ençà que sóc alcalde, a cada sessió plenària, espero que sigui un costum que es mantingui, jo obro la sessió fent un informe de l'Alcaldia sobre quines han estat les dades de la situació de l'atur a la ciutat de Girona del mes anterior, perquè prenguem consciència, primer, de quina evolució tenen i, per tant, coneixen perfectament que portem ja més de dos anys de disminució interanual i que hem arribat a uns nivells gairebé abans del 2009, sinó perquè tot allò que anéssim a discutir a partir d'aquell moment, fos de l'ordre que fos, no perdés mai de vista que allò que decidíem tenia per objectiu millorar les condicions de vida sobretot d'aquells que estan en pitjors situacions. Per tant, aquell guarisme dels sis mil i escaig aturats que ara té la ciutat de Girona és el que tots ens hem de ficat al cap cada vegada que passem per aquesta porta i prenem decisions, perquè és a ells que els devem explicacions i els resultats de la nostra feina. Per tant, també hem accentuat el compromís social garantint allà on potser la Generalitat per les seves penúries econòmiques no podia arribar, però perquè no fallés a ningú les atencions bàsiques en l'ordre alimentari, en l'ordre de l'habitatge, en l'ordre de la salut, etcètera.

I, efectivament, hem iniciat l'obertura de l'Ajuntament no només per la retransmissió dels plens a internet, que també està bé, perquè és la manera que molts ciutadans el poden seguir des de casa seva, sinó perquè hem posat les dades obertes. Hem fet

una aposta molt potent per les dades obertes, pel Big Data, per la implementació de noves tecnologies per facilitar al ciutadà el seguiment, el control i l'exercici de la ciutadania i perquè, per tant, pugui exercir més el control sobre l'Ajuntament. I hem obert canals de participació encara insuficients, però exemplars; els pressupostos participats en són una mostra insuficient, a millorar, segur, però que els ciutadans de Girona amb el seu vot puguin decidir 1.200.000 euros d'inversions a cada barri en el conjunt dels barris és un guany que no podem deixar de subratllar o que jo no vull deixar de subratllar.

I això ho hem fet treballant en minoria i, per tant, aquest ha estat un aprenentatge, diguem-ne, potent, que m'ha ensenyat, efectivament, a rectificar quan ha calgut o a corregir o a modificar en ares de l'interès de ciutat i que evidentment ha reforçat la vocació que, no sé si per la meua professió de periodista o pel meu tarannà, jo ja he de buscar sempre un punt d'alteritat, un punt de comprensió en la posició de l'altre i si cal posar-la en contradicció amb les teves pròpies per arribar a aquell punt d'entesa que, de fet, suma i és el que dona sentit a la dedicació pública.

Sóc dels convençuts que el municipalisme és la veritable escola de la política i jo estic enormement agraït a Girona per haver-me donat el privilegi immens d'aprendre, i ho recomano, i ho aconsello. I confio que, en les bases fundacionals del nou país que estem disposats a construir, l'empremta del municipalisme hi serà forta, reconeixible i imprescindible per exercir segons quines responsabilitats.

En aquests quatre anys i mig he tingut i hem vist de tot, notícies bones, notícies dolentes i algunes tristament de molt dolentes que ens han colpit a tots, que han colpit la ciutat, que han colpit aquesta casa. I, evidentment, el sac d'aquestes notícies bones, dolentes, és el que m'acompanyarà tota la vida. I també m'acompanyarà el tracte que, malgrat les discrepàncies i les diferències polítiques i a vegades els «desencontres» que hem tingut, alguns més vehements que d'altres, el tracte que sempre he rebut per part de tots els grups municipals, els de l'anterior mandat i els de l'actual mandat. També voldria agrair els quatre anys que vaig estar a l'oposició el tracte de tots els regidors, de l'alcaldeessa Anna Pagans, amb qui vaig tenir, diguem-ne, l'oportunitat de coincidir, no vaig poder coincidir en l'època de l'alcalde Quim Nadal, també li voldria dir el compromís que ha tingut amb la ciutat en moments difícils i el compromís també que ha tingut amb el país quan jo li vaig demanar que presidís la Taula ciutadana pel dret a decidir, que fa finalment que tot això que he dit, aquest sentit de dedicació a la cosa pública feta des del municipalisme, crea molts vincles que van més enllà de les fronteres ideològiques i que jo recomano i que intentaré com a president de la Generalitat «alentar» el màxim.

He procurat respectar tothom, si alguna vegada no ho he aconseguit, en demano excuses. I us agraeixo a tots, als regidors i regidores i sobretot a tots els ciutadans, l'estima que teniu cap a Girona i, en especial, ho voldria fer extensiu als meus companys de govern, de l'anterior mandat i d'aquest, sobretot aquests darrers dies, perquè ells no ho intuïen, però passava alguna cosa i les coses costaven a vegades d'aclarir-se i no em veien del tot, diguem-ne, feliç. I alguna cosa hi dansava en aquella cançó del pressentiment de la Clementina Arderiu que m'agrada sovint de recitar: «Si pressento la mudança és que alguna cosa hi dansa, serà boira, serà llum.» Espero que sigui llum, que no sigui boira, però és evident que pressentíeu la mudança i això potser us ha fet anar malament i us en demano excuses, però sobretot vull que sapigueu que estic molt orgullós, molt content de l'acompanyament que he tingut, de la feina que heu fet, de la vostra dedicació, de la vostra honestedat –no us la deixeu discutir mai–, del vostre compromís amb la ciutat de Girona, del vostre amor a la feina que feu en benefici de tots, de tots els ciutadans.

Girona és la meua ciutat, me'n sento honorat ara també de poder-la servir com a president de la Generalitat al costat dels 947 municipis restants i vull ser fidel a l'esperit gironí de fer política. Aquests que alguns de vostès en les seves intervencions han assenyalat i que crec que s'ha expressat molt bé, que malgrat les discrepàncies profundes políticament, això no només no ens ha allunyat en l'ordre personal, sinó que

hem sabut preservar-lo, cultivar-lo i el cultivarem. Perquè quan diem –i jo ho vull dir altra vegada– que hem de fer governs per a tots, em refereixo a aquestes coses, tots tenim les nostres legítimes diferències, diferències religioses, diferències esportives, diferències culturals, diferències lingüístiques, però tots som un i és aquest un que el cultivem a partir de les relacions personals, de les relacions de respecte que obliguen també al llenguatge adequat, obliguen a les formes adequades, al respecte adequat. I això que és molt gironí, que això no ho he inventat, per descomptat jo no ho he inventat, sinó que ho he heretat dels meus predecessors, això que és molt gironí i que a les comarques gironines, no només a Girona, sinó que veig en Santi, que com a alcalde de Figueres va practicar el mateix i veig en Pere Vila, que va ser alcalde de Llançà, i l'Eudald Casadesús, alcalde de Ripoll, o en Xavier Soy, alcalde de Bescanó, tota aquesta gent que hem estat al front de municipis gironins hem volgut practicar i que potser des de fora, i avui que hi ha mitjans de comunicació de fora que potser és la primera vegada que assisteixen a un ple municipal, hauran vist que som capaços, que no és veritat que en aquest país les diferències polítiques ens divideixin, sinó que podem quedar per anar a sopar, per anar a fer un cafè, per discutir, per tenir colles d'amics compartides, per tenir grups de WhatsApp compartits, defensar les nostres posicions, discrepar obertament, a vegades equivocar-nos i tot, però finalment i sobretot ser ciutadans, ser ciutadans d'una societat que volem democràtica i sòlida. I, per tant, jo els agraeixo moltíssim, sobretot a les posicions més allunyades, l'esforç que també feu i heu fet i fareu per mantenir això, aquest esperit gironí de fer política que intentaré també que «empapi» la meva acció com a president de la Generalitat de Catalunya.

Us demano, finalment, l'ajuda a tots, l'ajuda a qui hagi d'assumir l'Alcaldia, ara provisionalment l'assumirà la primera tinent d'alcalde, la Isabel Muradàs, que tampoc fa cara d'estar gaire contenta. I després del Ple d'investidura, la persona que la majoria del Ple designi com a substitut i pugui acabar i culminar aquest mandat. Però entendreu que us demani ajuda i que no és una ajuda a la persona, és una ajuda a la ciutat, perquè les circumstàncies ho requeriran i perquè és una persona que òbviament no comptava ser alcalde o alcaldessa, com jo no comptava ser president, i que demanarà de tots, no només del grup municipal del Govern, sinó dels grups amb qui sempre hem estat negociant i oberts al diàleg, us demano l'ajuda pel bé de la ciutat. Jo crec que els gironins, que espero que se sentin orgullosos que el seu alcalde hagi estat investit president de la Generalitat, espero que no tinguin tampoc motius de preocupació. La ciutat no s'ha aturat, la ciutat no s'aturarà, tenim energies renovades, avui és el primer Ple del nou secretari, pobre, i s'estrena amb una sessió, diguem-ne, que segurament tampoc pensava, però la ciutat funciona bé i funciona bé gràcies als seus ciutadans. I és a tots ells pels quals voldria tenir el meu darrer pensament en aquestes meves darreres paraules com a alcalde de Girona: moltíssimes, moltíssimes, moltíssimes gràcies per l'honor i la confiança que m'heu fet.

Visca Girona i visca Catalunya!

I no havent-hi cap més assumpte per tractar, es dóna per acabat l'acte. Són les onze i deu minuts del matí. Ho certifico.

José Ignacio Araujo Gómez